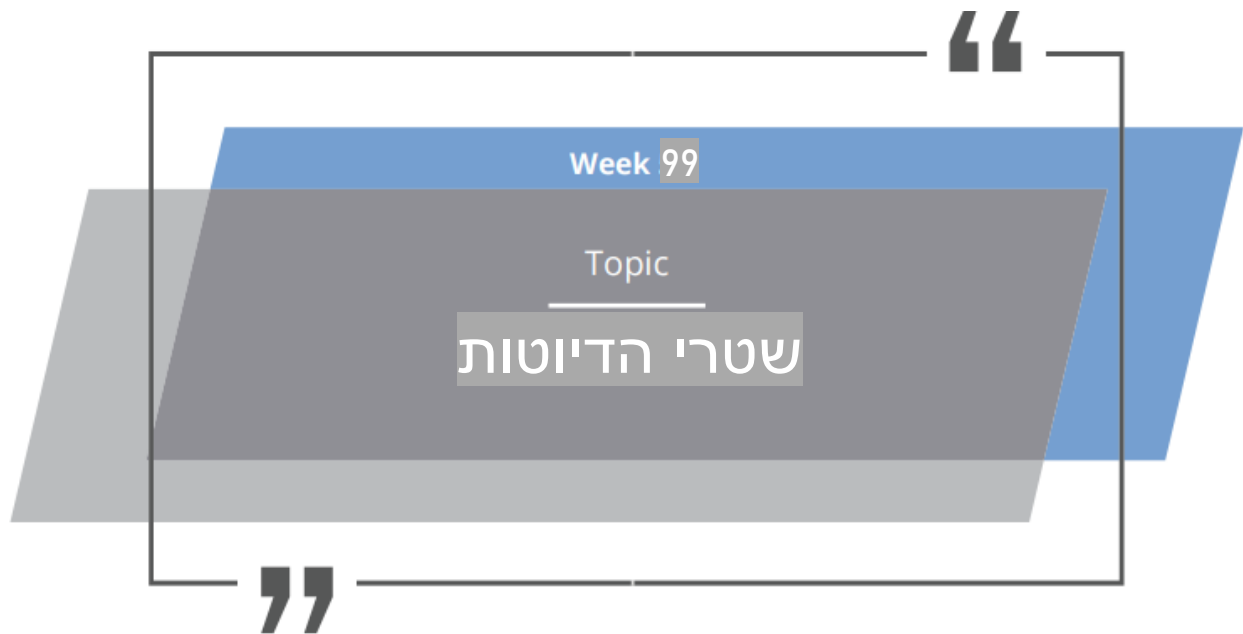

Week 100

Refuah Shelema Eliyahu Ben Berta

By his friends

TOPIC DISCUSSION

What is one allowed to read on shabbat?

If one received a letter on shabbat, can he/ she open it?

How about reading a newspaper?

The Mishna states there are books we read and books that we don't read on Shabbat.

Mishnah מִכָּל כְּתוּבֵי הַקֶּדֶשׁ מִצִּילִין אוֹתָן מִפְּנֵי הַדְּלִיקָה — All Holy Scriptures — whether they are Torah scrolls or scrolls of the other books of the Bible — **may be saved from a fire** on the Sabbath,^[1] בֵּין שְׁקוּרִין בֵּהֶן — **whether we read from them** publicly in the synagogue on the Sabbath, such as *Neviim* scrolls, from which the *haftarah* is read, וּבֵין שְׂאִין קוּרִין בֵּהֶן — **or whether we do not read from them**, such as *Kesuvim* scrolls,^[2] אֶף עַל פִּי שְׁכֵתוּבִים בְּכָל לָשׁוֹן — **and even though they are written in any language** other than Hebrew.^[3] טְעוּנִים גְּנִיזָה — **They** [the abovementioned foreign-language translations] **warrant being hidden away**, i.e. they may not be discarded in an unprotected area where they may come to disgrace.^[4]

The Mishnah returns to explain its statement that *Kesuvim* are not read on the Sabbath:

וּמִפְּנֵי מָה אֵין קוּרִין בֵּהֶם — **And why do we not read from them?** בִּטּוּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ — **Because of neglect of the *beis hamidrash*.**^[5]

1. [Torah scrolls are more sacred than scrolls of the other books of Scripture. Nevertheless,] the Mishnah teaches that *all* Holy Scriptures may be rescued, even scrolls of *Neviim* (the Prophets) and *Kesuvim* (the Hagiographa).

In granting permission for these scrolls to be rescued, the Mishnah means to allow them to be carried from the burning house or courtyard into an adjacent alleyway, or *mavoi* (see [Mishnah below 116b](#)). Although in general the Rabbis forbade the efforts that one would expend to save his belongings from a fire on the Sabbath (see [below 117b](#), for the reason for this decree), an exception was made for, among other things, the sake of the Holy Scriptures. Furthermore, while carrying into a *mavoi* normally requires a *shituf mevo'os* to have been established in the *mavoi* before the Sabbath (see [below 117a note 10](#), for an explanation of what a *shituf mevo'os* is), scrolls of the Scriptures may be rescued by carrying them even into a *mavoi* lacking a *shituf* (see [below 117b note 2](#)). It is only these two details of the Sabbath restrictions (the limitation on saving things from a fire and the prohibition on carrying things into a *mavoi* lacking a *shituf*) that the Rabbis relaxed to save Holy Scriptures. All other Sabbath laws remain in force (see [Rashi](#)).

5. In Talmudic times it was customary to lecture in the *beis hamidrash* (study hall) for the general population on the Sabbath. In these lectures were included discourses on various practical aspects of the halachah. [This could not be done during the week, when most people were occupied with earning a livelihood.] In order to maximize attendance, the Rabbis prohibited the reading of *Kesuvim* on the Sabbath,

since people might become engrossed in them and fail to attend the lecture. [*Kesuvim* were regarded as the most engaging part of Scriptures, as evidenced by the fact that these books were read to the Kohen Gadol on the night of Yom Kippur to keep him from falling asleep ([Yoma 18b](#)).] Since the lecture pertained to daily observances, it was considered more beneficial to the public to attend the lectures than to study the *Kesuvim* (see [Rashi](#)).

[From [Rashi's](#) words (see [note 2](#)) it might appear that he is setting forth two distinct explanations of the words *אין קורין בהן*: a) his own, that *Kesuvim* are not read publicly in the synagogue for the *haftarah* reading, and b) *Rabbeinu HaLevi's*, that even private individuals are forbidden to read *Kesuvim*. If so, however, it is difficult to see how *Rashi* would interpret according to his own explanation the Mishnah's closing line that the reason *Kesuvim* are not read is because of neglect of the *beis hamidrash*. What neglect of the *beis hamidrash* would be caused by having a public *haftarah* reading from *Kesuvim*? (see *Hagahos Chavos Yair* to *Rashi* on *Rif*). We have therefore assumed that even *Rashi* agrees to *Rabbeinu HaLevi's* explanation that *אין קורין בהן* refers also to individuals. The Mishnah means that since there is no public *haftarah* reading of *Kesuvim* in the synagogue, the Rabbis were able to decree that private individuals should also not read from them, because of neglect of the *beis hamidrash*. Had *Kesuvim* been used for the *haftarah* reading, however, the Rabbis could not have outlawed their reading by individuals. See also *Meiri* where such an explanation is indicated. Cf. *Chidushei R' Moshe Kazis* *ד"ה כתב הר"ן* who offers a novel explanation of *Rashi* according to which *Rashi* is indeed giving two distinct explanations of this phrase. See also *Rabbeinu Perachyah*.]

שבת דף קטז:

מוטליין הנביירה. חצו
מופסט ועמד כך עד
הלינה ודומה כנבילה;
(מנחם עב: ד"ס מיון
המשט)

רבינו חננאל

מילי אלה שרדו באותו זמן
(הן) שער אותה שעה לא
טובים בידן הטובים שהן
עבשו בידן אלא כתרין שהן
יש מהן שומרין התורה ויש
מהן שאינן שומרין וכולן
קוראין אותה ויש מי שהיה
קוראה בלשון:

[illegible]

פֿליגן באלטול בר. פ'י אחר
נעמסט כל העור פליגי
דרעגן שר לעטלעט שעדיגן קרין לעכר
שלא יתעלל ור' יסמעאל אחר אלל
בלעט מענשטן אלע דע האמר שרי
לכ"ע לעטלעט כדמוכח ורוע"ג
דר' יסמעאל לא שרי להפשיט אלע דע
האמר מ"מ פליגי נעמפסט טולע כען
שערז להפשיט אי נמי כחמדיים
ומוספס ממוכר להפשיט:

בזמן בהמ"ד אין קורין.
הכא

אין קורין וכ"ש בשמרי הדין

לן במקום ברא ברתא לא תירות א"ל מן יומא דגליתון מארעכון איתגטלית אורייתא דמשה ואיתי'היב ספרא אחריתי וכת'ב ביה ברא וברתא כחדא ירתון למחר הדר טייל ליה איהו חמרא לובא אמר להו שפילית לסיפיה דספרא וכת'ב ביה אנא לא למיפחת מן אורייתא דמשה אתיתי [6]ולא לאוספי על אורייתא דמשה אתיתי וכת'ב ביה במקום ברא ברתא לא תירות אמרה ליה תהור תהוריד כשרגא א"ל רבן גמליאל אתא חמרא ובמש לשרגא: ופני' מה אין קורין כו': אמר רב לא שנו "אלא בזמן בית המדרש אבל שלא בזמן בהמ"ד קורין ושמואל אמר אפילו שלא בזמן בית המדרש אין קורין איני והא נהרדעא אתריה דשמואל הוה ובהנהרדעא פסקי סידרא בכתובים במנחתא דשבתא אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב לא שנו אלא במקום בהמ"ד אבל שלא במקום בהמ"ד קורין ושמואל אמר בין במקום בהמ"ד בין שלא במקום בהמ"ד בזמן בהמ"ד אין קורין שלא בזמן בית המדרש קורין ואזדא שמואל למעמיה דבנהרדעא פסקי סידרא דכתובים במנחתא דשבתא רב אשי אמר לעולם כדאמרן מעיקרא ושמואל כרבי נחמיה דתניא אע"פ שאמרו כתבי הקדש אין קורין בהן אבל שונין בהן ודורשין בהן מצד לפסוק מביא ורואה בו א"ר נחמיה מפני מה אמרו כתבי הקדש אין קורין בהן כדי שיאמרו בכתבי הקדש

ח: מתני' 'מצילין תיק הספר עם הספר

בזמן בית המדרש. קודם אכילה היו
דורשים: שלא בזמן בית המדרש.
אדם אכילה לא ידעו מעות חכמים:

הגהות הב"ח

בבמקום בהמ"ד. תחםס דורס דהיינו
בבמ"ד אכל עגמלא בורמי; בין
במקום בהמ"ד בן זומן בורמי; אין
קורין. לפי שמבטלו מליך אכל
הדורס אכל שלא זומן בבמ"ד כגון
לחמץ אכילה קורין: שישמאל. דלמך
לעילוי אפילו לחמץ אכילה אין קורין:
וישנה אמר לוינוס דלית
במ"ד

גליון הש"ס

הדיוטות ומיהו שמואל הנביא במקומו
כדברי חכמים דמתינית' לאמרי

תורה אור

קורין: שנין בחן. כגון מדרש
שה"ס וקהלת: שטרי הדיוטות. כגון
של חשבונות או חגירות השלוחות

למלא חפץ: **גמ'** עד החרה. מתחיל
מנגליו האחרונים עד הסוף שיוכל
להאריך אימורים שהקטר חלבו
דומין שבת ומו לא מפסיק מידי עד
אורחא לזרך הדיעט הוא: למענה.

לכבודו: שלא יפריח. שהטור מחממו ומסמכיו ואין זה כבודו להיות פרס אצלי סולתנו מגואל: אפתורי דרחבא. שטור מוטל בציון אצל לשמו יקרי חיים רב יוסף ורחל לא חיים עד אורחא: ויטא דאשתא. רוח נפשות שהיא ביונים לא חמה ולא קנה בלחמיהו ביבמות חסר הערך לנה

The Gemara cites and discusses the last segment of the Mishnah:

וּמִפְנֵי מָה אֵין קורִין בֹּר — AND WHY DO WE NOT READ etc. from them? Because of the neglect of the
beis hamidrash.

The Mishnah explained that the reason the Rabbis enacted a prohibition against reading *Kesuvim* on the Sabbath was to prevent people from becoming too engrossed in them and fail to attend the rabbi's lecture. The Gemara discusses the extent of this enactment:

אָמַר רַב — Rav said: לֹא שָׁנוּ אֶלָּא בִּזְמַן בֵּית הַמְדְּרָשׁ — They did not teach that it is forbidden to read *Kesuvim* on the Sabbath except during the time of the *beis hamidrash*, i.e. before the daytime meal, during which time the lecture is held, אָבֵל שְׁלֹא בִּזְמַן בֵּית הַמְדְּרָשׁ, i.e. after the meal, we may read them. ^[10] אָמַר שְׁמוּאֵל — But Shmuel said: אָפִילוּ שְׁלֹא בִּזְמַן בֵּית הַמְדְּרָשׁ אֵין קוֹרִין — Even not during the time of the *beis hamidrash* we may not read them.

The Gemara asks:

אָי — Is this so? וְהָא נַהֲרֵדְעָא אַתְרִיהּ דְּשְׁמוּאֵל הָהּ — Why, Nehardea was the place of Shmuel, i.e. he was the dean there, וּבְנַהֲרֵדְעָא פְסָקִי סִידְרָא בְּכַתּוּבִים בְּמִנְחָתָא דְּשַׁבְּתָא — and in Nehardea they would recite a chapter from *Kesuvim* during the Sabbath Minchah service. Apparently, Shmuel permitted reading *Kesuvim* at this time! — ? —

The Gemara accepts this objection and revises its account of the dispute:

שלא בומן בית^[11] — Rather, if [the dispute] was stated at all, this is how it was stated: לא שנו אלא במקום בית המדרש — They did not teach that it is forbidden to read *Kesuvim* except in the place of the *beis hamidrash*, the site where the rabbi delivers his lecture, אבל שלא במקום בית המדרש קורין — but not in the place of the *beis hamidrash*, we may read them. ושמואל אמר — But Shmuel said: בין במקום בית המדרש — Whether in the place of the *beis hamidrash* or not in the place of the *beis hamidrash*, it depends solely on the following: בומן בית המדרש אין

שלא בומן בית^[11] — During the time of the *beis hamidrash*, we may not read them, — but not during the time of the *beis hamidrash*, we may read them.

The Gemara observes that the custom of Nehardea in this matter is now consistent with the view of Shmuel:

רבנן הדרעא פסקי, ואזדא שמואל לטעמיה — And Shmuel followed his own line of reasoning, — for in Nehardea they would recite a chapter of *Kesuvim* during the Sabbath Minchah service.^[12]

An Amora defends the Gemara's initial understanding of Shmuel's view:

רב אשי אמר לעולם כדאמרן מעיקרא — Rav Ashi said: Actually, it is as we said originally, that Shmuel maintains that the prohibition is in force the entire day. ושמואל כרבי נחמיה — And as for the objection from the custom of Nehardea, Shmuel made his statement in accordance with R' Nechemyah, who disputes the Tanna of our Mishnah as to the reason for the prohibition against reading *Kesuvim*. רתנא — For it was taught in a Baraisa: אף אכל שונין בהן ודורשין בהן — EVEN THOUGH THEY SAID THAT THE HOLY WRITINGS, i.e. *Kesuvim*, MAY NOT BE READ on the Sabbath, HOWEVER, WE MAY STUDY the Oral Torah pertaining to THEM,^[13] AND WE MAY EXPOUND THEM in lectures. נצרך — Furthermore, IF ONE NEEDS to look up A VERSE from them as a reference, HE MAY BRING a scroll AND LOOK INTO IT. רבי נחמיה אמר — R' NECHEMYAH SAID: מפה אמרו כתבי הקדש אין קורין בהן — WHY DID THEY SAY THAT THE HOLY WRITINGS MAY NOT BE READ on the Sabbath? כדי שיאמרו — SO THAT [PEOPLE] SHOULD SAY: בבתי הקדש אין קורין — If WE MAY NOT READ THE HOLY WRITINGS on the Sabbath, HOW MUCH MORE SO ORDINARY DOCUMENTS!^[14] R' Nechemyah disputes the reason given above that the enactment against reading *Kesuvim* was for the purpose of bolstering attendance at the lecture; rather, it was so that people would draw a *kal vachomer* to reading ordinary documents. According to this reason, reading *Kesuvim* is forbidden any time, even after the lecture. It was according to this reason of R' Nechemyah that Shmuel stated his ruling above. In actual practice, however, Shmuel instructed his townspeople to follow the majority opinion of our Mishnah that the reason is because of neglect of the *beis hamidrash*. Hence, he allowed them to read *Kesuvim* in the afternoon.^[15]

Rashi and Tosafot opinion about reading a letter on shabbat:

רש"י מסכת שבת דף קטז עמוד ב שטר הדיוטות - כגון של חשבונות, או איגרות השלוחות למצא חפץ מכך משמע שרש"י כלל בשטרי הדיוטות גם מכתבי שלום שאין להם קשר עסקי.

Rashi explains that this is referring to letters.

ותימה, דנהגו העולם לקרות בכתב ואיגרות השלוחים ממקום למקום

Question: This is difficult, as the custom is to read documents and letters sent from place to place. It is certainly permitted to carry them, as they are fit to stop up a bottle.

ונראה לר"י דלא קרי שטרי הדיוטות אלא שטרי חובות וכיוצא בהן, אבל איגרות שרי, דפעמים שיש בהן פקוח נפש. ואפילו יודע שאין בו פקוח נפש מתיר ר"ת, דלא הוי שטרי הדיוטות, כיון שאין צריך למה שכתוב בה לפי שיודע מה שבאיגרות, ואם אינו יודע, שמא יש בו צורך גדול או פקוח נפש ושרי. וכן משמע בירושלמי, דקאמר: מפני מה אין קורין בכתבי הקדש? מפני שטרי הדיוטות, שאם אתה אומר לו שהוא מותר, אף הוא אומר: מה בכך אם אתעסק בשטרותי? משמע דווקא כעין חובות ושטרות קאמר ... ומיהו אותן מלחמות הכתובין בלע"ז נראה לרבינו יהודה דאסור לעיין בהן, דלא גרע מהא דתניא בפ' שואל (לקמן קמט). כתב שתחת הצורה והדיוקנאות אסור לקרות בהן בשבת. ואפילו בחול לא ידע ר"י מי התיר, דהוה ליה כמושב לצים.

The Ri understands that Shtarei Hedyotos only refers to credit documents and the like. However, letters are permitted, as sometimes they contain information pertaining to matters of life and death. Even if one knows that this letter does not contain matters pertaining to life and death, Rabeinu Tam permits it. He says that they are not considered Shtarei Hedyotos since he does not need what is written in it. If he does not know, perhaps he does have a great need to know or it in fact does contain matters of life and death. It is therefore permitted. However, the books about wars written in foreign languages appear to Rabeinu Yehudah to be forbidden to read, as they are not worse (in their stringency) from the Beraisa later (149a) that states that it is forbidden on Shabbos to read the writing that is under a figure or bust. The Ri does not even know who permitted reading such books during the week, as it is like sitting amongst scoffers (see Avodah Zarah 18b).

ראבי"ה חלק ג - הלכות יום טוב סימן תשמד בשם רבינו שמואל שמעתי שיש חילוק בין קריאה בפה לראיה בעלמא הראבי"ה מביא בשם רבינו שמואל שהאיסור הוא לקרוא, אך אין איסור לראות. ספר שבלי הלקט ענין שבת סימן קכב יש מתיר הרהור – שבלי הלקט מביא מחלוקת ראשונים בענין בלא קריאה, דהא דאמרינן דאסור לקרות משום דכתיב "ממצא חפצך ודבר דבר", דבור אסור הרהור מותר, הלכך שפיר דמי לעיוני באגרות.

The Ravyah holds one is not allowed to read with his mouth but one is allowed to see with his eyes. He considers it like 'thought' which is allowed on Shabbat.

קג הלכות שבת סימן שז

בשבת "אפילו אם הוא כתוב ע"ג כותל (מח) גבוה הרבה משום גזירה שמא יקרא בשטרי הדיוטות דהיינו שטרי חובות וחשבונו * דלפילו לעיין בהם ולא קריאה אסור (הר"ש ור"ן פ' השואל וטור) אבל אם (מט) חקק בכותל (ג) חקיקה שוקעת מותר אבל בטבלא ופנקס אפילו אם הוא חקוק אסור לקרותו: יג שטרי הדיוטות "דהיינו (גא) שטרי חובות וחשבונו ואגרות של (גב) שאלת שלום אסור לקרותם (גג) ואפי' לעיין בהם בלא קריאה אסור: יד "לקרות באגרת השלוחה לו אם אינו יודע מה כתוב בה (נד) מותר ולא יקרא בפיו אלא יעיין בה ואם הוכאה בשבילו מחוץ לתחום * (נה) טוב ליוהר (יז) [ה] (נו) שלא יגע בה: טו 'כותל או וילון שיש בו צורות חיות משונות או

היין והשכר שלוקחין שלא כדין הוא דאסור לקרות בהן בשבת כ"כ בא"ר ונראה דאם כתב בהן רק סימנא בעלמא שרי: יג (גא) שטרי חובות וחשבונו. י"א משום (זו) ממצוא חפצך (זז) וי"א משום שמא ימחק: (גב) שאלת שלום. משום (גח) דמיחלף בשטרי הדיוטות: (גג) ואפילו לעיין בהם. דא"א כשמעיין שלא ישא ויתן בעניני השטרות [לבוש] ומיירי כשיודע מכבר מה כתיב בה וכדמוכח לקמיה: יד (נד) מותר. דשמא (נט) יש בה דבר שהוא צורך הגוף ואינו דומה לשטרי הדיוטות שהם רק צורך ממנו והנה אף דיש שאוסרים גם באופן זה כמבואר בב"י סמך בזה להקל באופן שלא יקרא רק יעיין בלבד (ס) דבעיין בלבד ג"כ יש מתירים בשטרי הדיוטות: (נה) טוב ליוהר וכו'. משום מוקצה שהובא מחוץ לתחום [דמלכר זה אין שם מוקצה עליהן אף דאינו כלי (סא) דהלא ראוי לצור ע"פ צלוחית] אלא יפתחנו הא"י והוא יעיין בה ואף דדבר שהובא מחוץ לתחום קי"ל דאסור ליהנות ממנה מי שהובא בשבילו ואף הכא הלא הקריאה והעיין הנאה היא לו (סב) התם טעמו משום גזירה שמא יאמר לא"י שיביא לו מחוץ לתחום אבל הכא באגרת לא שייך לומר כן שאינו יודע מי ישלח לו (סג) וגם י"ל דלא חשיב הנאה כיון שאינו נהנה מגופה של מלאכה: (נד) שלא יגע בה. (סד) והאחרונים הסכימו דאין בזה משום מוקצה כלל כדקיי"ל בסימן תקט"ז דדבר הבא מחוץ לתחום אין בה איסור מוקצה אפילו למי שהובא בשבילו דאסור ליהנות ממנו הואיל וראוי לישראל אחר ליהנות ממנה (סה) ואם מקפיד על אגרת להשתמש בו כדרך הסוחרים המניחים אגרת המסחר במקום המוצנע שלא יאבדו הם מוקצים ואסור לטלטלם. כתבי האחרונים (סו) נהגו שלא לקבל האגרת מיד הא"י המביא בשבת אלא אומרים לו שניח ע"ג

קרקע או ע"ג שלחן כי חוששין שמא טרם שיעמוד לפרש יטול הישראל האגרת מידו ונמצא שהישראל יעשה גמר ההוצאה מרשות לרשות שהא"י עשה עקירה וישראל הנחה. ואם האגרת היא חתומה (סז) אומר לא"י איני יכול לקרותו כ"ז שאינו פתוח וממילא יבין הא"י ויפתחהו ולא יאמר לא"י בהדיא לפתחו אם לא לצורך גדול ועיין לקמן בסוף סימן ש"מ בבה"ל? טו (נז) בשבת. גזירה

The Shulchan Aruch (307:13-14) prohibits reading any documents connected with business or finances. For example, one may not review a telephone bill, receipt or letter of credit on Shabbat, whether he reads it aloud or silently. The Poskim offer several reasons for this prohibition. Some say that it is derived from the Pasuk of, "Mimso Hefseha"-conducting business. The Rambam learns that one may come to erase words from the document.

Moreover, Maran prohibits reading "Igrot Shalom"-interpersonal correspondence, even if not connected to money. Maran permits only to read a letter that arrived on Shabbat which may contain urgent information needed immediately. Even then, he only allows reading it with the eyes, and not verbally.

1. There is a general prohibition to read anything on Shabbat if it's not misva related. We are worried it may lead him to read business contracts which is surely prohibited.
2. The prohibition against reading material that one might erase, and other secular material apply to scanning the script with the eyes as well as to enunciating the words. Formal and informal contracts- bills and receipts Bank statements, blueprints and floor plans.
3. For this reason, **reading any letter** of greeting is also prohibited. However, if you do not know what is written in it and receive it on Shabbat you can **look** at it, but not read it.

באגרות משה ביטל את היתר קריאת המכתבים באופן דומה – שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ה סימן כא תשובה ה במדינה זו שאיכא טעלעפאן כמעט בכל בית אין לחוש לדבר נחוץ לצורך הגוף ממש. ואסור לקרות ולטלטל אף לאגרות שמתוך התחום הגרש"ז מותר את היתרו של ר"ת לקרוא מכתבים על כנו, בצירוף סברא נוספת – שולחן שלמה סימן שח ס"ק ד מה שכתב בשו"ע, דמותר לקרוא באגרת השלוחה לו אם אינו יודע מה כתוב בה, שמא יש בה דבר שהוא צורך הגוף, אף על פי דהאידנא מודיעים דברים דחופים על ידי הטלפון או מברק, עם כל זה עדיין נראה דמכל מקום מותר, כי יתכן שיהנה מזה בו ביום

Rav Moshe Feinstein (Russia – New York, 1895-1986) in his Iggerot Moshe (OC 5:25) discusses whether this leniency applies today when it is very rare for critical information to be delivered by regular mail. Most urgent messages are communicated by telephone or Email. He concludes that we cannot suspect that a letter contains such urgent information, and there is no room to permit reading it, even if it was delivered from within the Tehum (boundary) Shabbat.

The Mishne Halachot (Rav Menashe Klein, 1924-2011, Brooklyn, in Vol. 6:70) agrees in theory with Rav Moshe, but is reluctant to prohibit it, since the Mishna Berura is lenient, and there are precedents of great Hachamim who relied on this leniency, even though there were telegrams in their day. The Shemirat Shabbat K'hilhata (Ch. 29, note 117) cites Rav Shlomo Zalman Aurbach who also seems to be lenient. Those who have a clear and pressing concern that a letter may contain vital information, may rely on the lenient opinions. Of course, they may only read it once, with their eyes.

אור פרק כה – דיני ממצוא חפצך ודבר דבר לציון ריא

ו. שאלה. האם מותר לקרוא בשבת עיתונים או מודעות.

תשובה. עיתונים שיש בהם דברי חול, כגון חדשות, או עניני מדע, או סיפורי חול, אסור לקרוא בהם בשבת. והוא הדין לכל ספרי סיפורים אם אינם סיפורים על גדולי ישראל, אסור לקרוא בהם בשבת. וכן אין לקרוא הזמנות לשמחות וכדומה. וכן מודעות שברחוב, ואפילו

Newspapers – the Mishna Berura (63) brings down the שבות יעקב that is lenient. However, since there are a lot of business articles it would be prohibited. Rav Elyashiv writes if someone enjoys it, we cannot stop him. Reading the advertisements according to everyone would be a problem.

חכם עובדיה

ולענין קריאת עיתון בשבת. הנה, אם הוא עיתון דתי- חרדי, שמותר לקרוא בו ביום חול, כמו כן מותר לקרוא בו בשבת, ובלבד שלא יקרא בו ענינים של משא ומתן ומכירות וכיוצא בזה, שאסור לקרוא בהם בשבת. אבל אם הוא עיתון חדשות חילוני, שבודאי אסור לקרוא בו אפילו ביום חול, כי הוא מלא תמונות שחץ, וכתבות המלאות זימה ולשון הרע ורכילות ובזיון תלמידי חכמים וכדומה, אסור לטלטלו בשבת, ודינו כדין עפר ואבנים, שהם מוקצים מחמת גופם, ואסור לטלטלם בשבת. ואם הוא משתמש בעיתון כדי לעטוף בו איזה דבר, ואין שום חשש מכשול

מחמת כן, מותר לטלטלו בשבת לצורך עטיפה וכיוצא בזה

Regarding reading newspapers on Shabbat, if it is a religious newspaper which upholds the standards of Torah Judaism and may be read on weekdays, it is also permitted to be read on Shabbat, provided that one does not read about business topics and the like which may not be read on Shabbat. However, if it is a non-religious or non-Jewish newspaper, which may certainly not be read during the week for it is filled with all sorts of immodest pictures and articles that are filled with immorality, slander, and mockery of Torah scholars, it may not be moved on Shabbat similar to the law regarding dirt, rocks, and other objects which are “innate Muktzeh”. However, if one is using this newspaper to wrap something and there is no reason to think that anything bad might result from this, it may be moved on Shabbat to be used as a wrapper and the like.

ספר טלפונים, מותר לטלטלו בשבת, כיון שמופיעות בו כתובות של בני העיר, ולפעמים יש בכך צורך בשבת. ולכן, על אף שיש בו גם דברים האסורים לקריאה בשבת, מכל מקום מותר לקרוא בו בדברים המותרים, וממילא מותר לטלטלו בשבת.

וכל מה שכתבנו בזה, הוא מעיקר הדין, אבל ראוי ונכון מאד שלא לקרוא בשבת שום דבר מלבד בדברי תורה, כי לכך נועדה השבת, שיעסקו בה ישראל בתורה, וכפי שנתבאר.

ולסיכום: מותר מעיקר הדין לקרוא בשבת בעיתון חרדי או בספרי רפואה. אבל עיתון חילוני, הרי הוא מוקצה בשבת, ואסור לקרוא בו אפילו ביום חול.

A telephone book may be moved on Shabbat since it contains the addresses of those living in the city and sometimes there is a need for this information on Shabbat. Therefore, although it does contain things that may not be read on Shabbat, nevertheless, one may read the things that are permissible to be read on Shabbat and it may thus be moved on Shabbat.

All this, however, is only according to the letter of the law. However, it is worthy and fitting to only read words of Torah on Shabbat, for the reason why Shabbat was given to the Jewish nation is for them to have an opportunity to learn Torah.

Summary: The letter of the law dictates that one may read a religious Jewish newspaper or medical book on Shabbat. However, a non-religious newspaper is Muktzeh on Shabbat and may not even be read on weekdays.

Yalkut Yosef:

טו. מכתב שהגיע לידי בושבת, ולא קראו עדיין, מותר לעיין בו בשבת מבלי להוציא בשפתיו, שיתכן ונכתב בו דבר שיש בו צורך היום או צורך הגוף.
טז. מכתבים שכתוב בהם דברי - תורה, מותר לקוראם בשבת, בין אם הגיעו לידי מערב - שבת, ובין אם הגיעו לידי בשבת
יז. מחברת שכתוב בחלקה דברי תורה, וחלקה האחר ריק, אפילו הכי מותר לקרוא בה בשבת.

There are different layers of Halachic issues regarding the reading of newspapers on Shabbat. One issue is the content of the paper. That is, certain content is prohibited to be read on Shabbat because it is considered mundane and inappropriate for Shabbat reading. In fact, many of today's newspapers and magazines are not even suitable for weekday reading.

Nevertheless, even if the content of the newspaper is permissible, there is still a question as to whether it may be read on Shabbat, because it was delivered by a non-Jew on Shabbat. The Halacha prohibits subscribing to a newspaper delivered on Shabbat, because it is tantamount to directing the non-Jewish delivery agent to perform the melacha of carrying on Shabbat.

If a person, nevertheless, violated this prohibition, and a newspaper was delivered on Shabbat, it is forbidden to read the newspaper on Shabbat. In fact, the newspaper is muksa and cannot even be moved or brought into the house. The reason is that one is not allowed to benefit from melacha that was done for a Jew on Shabbat until after Shabbat. According to the Be'er Moshe (Ch. 95), it is permitted on Mosei Shabbat only "Bichdai Sheya'asu." That means the time that it would have taken that newspaper to be delivered on Mosei Shabbat. If it takes the delivery boy half an hour to bring the paper from the place he picks them up, then one would have to wait a half hour after Habdalah before reading the newspaper. The Shemirat Shabbat K'hilchata is a little more lenient. He ruled that one doesn't have to wait "Bichdai Sheya'asu;" it can be read right away on Mosei Shabbat. This applies to cases in which the newspaper was delivered in violation of the Shabbat. However, if the subscriber stipulated that he is not interested in Shabbat delivery, and nevertheless, the paper was delivered, it is permissible to read on Shabbat.

There is no problem having mail delivered on Shabbat, since the Jew did not request that it arrive specifically on Shabbat. Therefore, it is permitted to read "kosher" magazines that happen to arrive on Shabbat.

SUMMARY:

One should cancel his subscriptions to newspapers that arrive on Shabbat. If one cannot cancel the subscription totally, he should at least stipulate to the company that he is not interested in Shabbat delivery.

Newspapers delivered on Shabbat, in violation of the Halacha, are muksa and cannot be read until after Mosei Shabbat.

These Halachot illustrate how a person may think that they are Shomer (observe) Shabbat, but in fact they violate these prohibitions, which seem so innocuous. Unfortunately, people tend to read catalogs and the like, which is a clear violation of Shabbat. One of the other reasons given for these prohibitions is that Shabbat was given to study Torah, and not to read mundane material. This is the opinion of Rambam in his commentary on the Mishna (Shabbat Ch. 23), the Hayeh Adam and the Seda Laderech. Needless to say, these prohibitions apply to reading material that is permissible to read during the week. Otherwise, it should be avoided all week long.

Summary:

It is prohibited to read bills and other business related documents on Shabbat, even if read with the eyes alone. It is also not permitted to read any mundane correspondence, unless there is a clear and pressing concern that it may contain critically urgent information needed on Shabbat.